

Dosarul nr. 2ra-1615/21

Prima instanță: (Judecătoria Chișinău, sediul Centru) E. Badan-Melnic

Instanța de apel: (Curtea de Apel Chișinău) V. Sîrbu, V. Buhnaci, D. Dulghieru

Î N C H E I E R E

27 octombrie 2021

mun. Chișinău

Colegiul Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al
Curții Supreme de Justiție,

în componența:

Președintele completului, judecătorul
judecătorii

Ala Cobăneanu
Mariana Pitic
Dumitru Mardari

examinând admisibilitatea recursului declarat de către Vareaghin Angela, reprezentată de avocatul Fediuc Valentin,

în cauza civilă, la cererea de chemare în judecată depusă de Vareaghin Angela împotriva Societății cu Răspundere Limitată ”Locuința Confortabilă” cu privire la anularea ordinului de concediere, restabilirea la locul de muncă, încasarea despăgubirii pentru perioada absenței forțate de la muncă și repararea prejudiciului moral,

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 14 iulie 2021,

c o n s t a t ă :

La 30 septembrie 2020, Vareaghin Angela a depus cerere de chemare în judecată împotriva SRL ”Locuința Confortabilă” cu privire la anularea ordinului de concediere, restabilirea la locul de muncă, încasarea despăgubirii pentru perioada absenței forțate de la muncă și repararea prejudiciului moral.

În motivarea acțiunii, Vareaghin Angela a menționat că a activat în cadrul SRL ”Locuința Confortabilă” în calitate de dereticătoare începând cu 22 mai 2018, cu salariul lunar de 5 000 lei.

Prin ordinul nr. 51 din 02 iulie 2020, a fost concediată de la locul de muncă pentru o pretinsă încălcare a obligațiilor de muncă, pentru ce a fost sancționată disciplinar pe parcursul întregului an.

Reclamanta a invocat ilegalitatea ordinului de concediere, deoarece din conținutul acestuia nu rezultă că anterior emiterii lui, de către angajator a fost efectuată o anchetă de serviciu, cu întocmirea unui act de constatare a abaterii disciplinare.

Or, ordinul de concediere combină atât actul de concediere, cât și actul de constatare, fără o stabilire clară a datei comiterii pretinsei încălcări.

Reclamanta Vareaghin Angela a solicitat anularea ordinului nr. 51 din 02 iulie 2020 emis de SRL "Locuința Confortabilă", restabilirea la locul de muncă, încasarea salariului mediu pentru absența forțată de la muncă și încasarea sumei de 20 000 lei cu titlu de prejudiciu moral.

Prin hotărârea Judecătoria Chișinău, sediul Centru din 23 martie 2021, s-a respins cererea de chemare în judecată depusă de Vareaghin Angela.

Pentru a se pronunța astfel, prima instanță cu referire la circumstanțele cauzei a reținut că în temeiul contractului individual de muncă din 22 mai 2018, Vareaghin Angela a fost angajată la SRL "Locuința Confortabilă" în calitate de dereticătoare.

De asemenea, la 25 aprilie 2019, a fost semnat acordul suplimentar nr. 1 la contractul individual de muncă nr. 23/18 din 22 mai 2018.

La 02 iulie 2020, SRL "Locuința Confortabilă" a emis ordinul nr. 51 "Cu privire la abaterea disciplinară și concedierea Angelei Vareaghin, prin care s-a dispus constatarea faptului executării necorespunzătoare a obligațiilor de serviciu, prevăzute de contractul individual de muncă, care s-a exprimat prin încălcarea repetată, pe parcursul unui an a obligațiilor de muncă și pentru care a fost sancționată disciplinar anterior.

Totodată, instanța de fond a stabilit că la 19 iulie 2019, a fost emis ordinul nr. 33/1, prin care s-a stabilit faptul executării necorespunzătoare a obligațiilor de muncă, prevăzute de contractul individual de muncă, de către Vareaghin Angela, fiindu-i aplicată sancțiunea disciplinară mustrare.

De asemenea, prin ordinul nr. 8/1 din 2 martie 2020, s-a stabilit faptul executării necorespunzătoare a obligațiilor de muncă, prevăzute de contractul individual de muncă, de către Vareaghin Angela, fiindu-i aplicată sancțiunea disciplinară mustrare aspră și lipsirea acesteia de dreptul de beneficia de premii lunare pe durata acțiunii ordinului.

La caz, instanța de judecată a concluzionat că reclamanta a fost supusă răspunderii disciplinare de 3 ori pe parcursul unui an calendaristic (02 iulie 2019-02 iulie 2020), fiindu-i aplicate consecutiv sancțiunile disciplinare sub formă de mustrare, mustrare aspră și concediere, în toate cele trei ordine de sancționare a reclamantei fiind constatată aceeași abatere disciplinară - executarea necorespunzătoare a obligațiilor de muncă, prevăzute de contractul individual de muncă.

Temei pentru sancționarea reclamantei au servit plângerile depuse de către locatarii blocurilor de locuit în care activa reclamanta, iar ordinele de sancționare disciplinară nu au contestate.

Mai mult ca atât, potrivit ordinelor nr. 33/1 din 19 iulie 2019 și nr. 8/1 din 02 martie 2020, reclamanta a recunoscut faptele invocate în plângerile locatarilor, contrasemnând ordinele respective, fapt ce atestă că reclamanta a acceptat încălcările care i-au fost incriminate prin ordinele de sancționare emise în privința sa, însă nu este de acord cu ordinul de sancționare disciplinară, care are la bază un temei similar de sancționare disciplinară ca și în primele două cazuri.

Instanța a remarcat de asemenea că reclamanta a invocat lipsa condițiilor de muncă, însă nu a invocat-o niciodată în raport cu angajatorul, or la materialele

cauzei lipsesc probe în acest sens, iar faptul necorespunderii condițiilor de muncă oferite de angajator salariatului nu se poate baza pe presupuneri sau declarații, ci urmează să fie stabilite în baza unor acte emise de autoritățile competente.

La caz, reclamanta nu a probat nici faptul adresării sale față de organele de control abilitate în domeniul protecției muncii, nici angajatorului, prin care să solicite condiții de muncă.

Astfel, prima instanță a concluzionat că ordinul de concediere nr. 51 din 02 iulie 2020 în privința Angelei Vareaghin a fost emis de SRL "Locuința Confortabilă" cu respectarea procedurii prevăzute de lege și în corespundere cu prevederile art. 208, alin. (1) din Codul muncii, reclamantei i s-a solicitat explicație în baza celor incriminate prin plângerile depuse pe numele său și aceasta a formulat o asemenea explicație la 30 iunie 2020, fapt indicat în conținutul ordinului din 02 iulie 2020 și confirmat în ședința de judecată de către reclamantă.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 14 iulie 2021, s-a respins apelul declarat de Vareaghin Angela și s-a menținut hotărârea Judecătoriai Chișinău, sediul centru din 23 martie 2021.

La 02 august 2021, prin intermediul oficiului poștal, Vareaghin Angela, reprezentată de avocatul Fediuc Valentin, a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, prin care a solicitat admiterea recursului, casarea hotărârilor judecătorești, cu emiterea unei noi hotărâri, prin care acțiunea să fie admisă.

Recurenta Vareaghin Angela, în motivarea recursului a invocat că la examinarea cauzei, a fost interpretată în mod eronat legea, precum și faptul că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară.

Astfel, a menționat că instanțele ierarhic inferioare eronat au interpretat dreptul angajatorului de a efectua ancheta de serviciu, cu atât mai mult că concluziile instanței de apel au fost întemeiate și pe probe inadmisibile, prezentate de intimat, or, solicitarea de restituire a înscrisurilor respective înaintată cu obiecțiile depuse de recurentă la referința depusă la cererea de apel, nu a fost soluționată.

La 24 septembrie 2021, instanța de recurs a expediat în adresa intimatului copia recursului, însă a fost restituit cu mențiunea "necunoscut" (f.d. 161-162).

La 24 octombrie 2021, avocatul Cotună Andrian a depus în interesele SRL "Locuința Confortabilă" referință la recursul declarat de Vareaghin Angela, prin care a solicitat să fie considerat ca inadmisibil.

Cu referire la termenul de declarare a recursului, instanța de recurs menționează că, Curtea de Apel Chișinău a emis dispozitivul deciziei la 14 iulie 2021.

În conformitate cu art. 434 din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel. Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Recursul a fost declarat la 02 august 2021 prin intermediul oficiului poștal, respectiv se consideră depus în termenul prevăzut de art.434 din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 439 alin. (2) și (3) din Codul de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copiei de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia. Judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin. (2).

Examinînd temeiurile recursului completul Colegiului Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție reține următoarele.

Temeiurile de declarare a recursului sunt prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Instanța de recurs reține, că examinarea admisibilității recursului presupune verificarea conformității temeiurilor invocate în cererea de recurs cu temeiurile prevăzute în art. 432 din Codul de procedură civilă.

La caz, Colegiul constată că argumentele invocate în cererea de recurs nu se încadrează în limitele stabilite de norma indicată, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or, motivele recursului sunt similare celor invocate în cadrul judecării pricinii, asupra căror instanța de apel s-a pronunțat.

Dezacordul recurentei cu decizia instanței de apel, relatarea situației nu constituie un temei de casare a deciziei recurate, or, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

Totodată, completul Colegiului Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție reține că, potrivit regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin. (4) din Codul de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural și anume dacă se invocă că instanța de apel a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând în mod flagrant regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 din Codul de procedură civilă.

Din recursul declarat nu rezultă că instanța a apreciat arbitrar probele.

În acest sens Curtea Europeană a Drepturilor Omului în jurisprudența sa constantă statuează că, dreptul de acces la instanțe nu este absolut. Există limitări implicite admise (Golder împotriva Regatului Unit, p.38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), p. 230). Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (Luordo

împotriva Italiei, p. 85). Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (Levages Prestations Services împotriva Franței, p. 45).

Curtea a mai reiterat că, modul de aplicare a articolului 6 procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective; trebuie ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem (a se vedea Botten v. Norway, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-I, p. 141, § 39).

La fel, conform jurisprudenței Curții, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (a se vedea Helmers c. Suediei 9 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

În conformitate cu art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului. Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Avînd în vedere cele expuse mai sus, recursul declarat de Vareaghin Angela, reprezentată de avocatul Fediuc Valentin, nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă și, drept urmare, este inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, completul Colegiului Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e :

Se declară inadmisibil recursul înaintat de Vareaghin Angela, reprezentată de avocatul Fediuc Valentin.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Ala Cobăneanu

judecătorii

Mariana Pitic

Dumitru Mardari